

Povest o mehurčkih.

Spisal Ivo Trošt.

amenili so se bili tisto jesensko popoldne otroci z očetom na travnik po otavo. Tam je lepo. Drobne kobilice skačejo po mrvih, uvele cvetke dehte poslednje slovo svojim drobljancem, solnce se prijazno smeje s čistega svoda, a sicer povsod v prirodi tista veličastna resnoba, ki nam jo kaže ob vsi svoji vabljujivosti jesen. In tam po dehteči otavi se tako zložno zavali in brezskrbno pade na mehkem ležišču. Ko je pa suha mrva in voz naložen, se skobacajo vsi na vrh. Oče napreže konjiča, ki je tudi dozdej svobodno grizel mehko otavo, pa hajdimo domov! Veselo zdrče po gladki cesti.

Toda jesensko vreme je nestalno, kakor so nestalni mehurčki iz mila, ki jih zna časih pobirati iz skledice na kolenih Vrabičev Zvonko, ponosen obiskovalec prvega razreda naše šole. Resnico o nestalnosti so izkusili tisti dan tudi Vrabičevi in Miklavovi otroci. Bilo jih je pisano krdelo, ki se v sili ni zbalo niti sosedovega petelina, ako je hotel mali Nuši pozobati iz rok košček kruha! Odpodili so nekoč že celo mačko, ki se je priplazila z zlobnim namenom k zibki Vrabičeve Zdenke, da bi ji polizala iz skledice sladko mleko. Ako je zalajal pes, veseleč se mlade živahne družbe med domačimi otroki, so ga nagnali s krepelci, da je utihnil in se mirno ter molče pridružil, kakor se spodobi. Saj je vedel, da so med otroki še trdnejši sklepi prav tako nestalni kakor milnati mehurčki Vrabičevega Zvonka. Poznal je svoje prijateljčke. Niti okolo domače hiše bi ga ne pognali; prej bi se naveličali in začeli drugo delo.

In za tisto jesensko popoldne se je bil usilil dež. Otroci so ostali doma. Nezadovoljno je gledal izpred svoje hišice tudi pes Teci. Saj je bil

priča včerajšnjega domenka. Na polje gre on tudi rad, skače rad, igra se rad, mleko pije in ljubi sebi primerno družbo, ki je prav enih misli z njim. Tudi njemu je danes vreme prekrižalo račun, dasi ni umel nestalnosti milnatih mehurčkov, najsi je tudi časih zletel za njimi po dvorišču kakor je videl otroke. Ostati je moral na verigi, dasi je tako ljubil zlato svobodo. Kaj je pa hotel? Ima pač vsak svoje čas pasje dneve.

Otroci so si jih znali izboljšati. Vrabičeva mati je vzela šivanje in nekaj krpala nikdar ugnanim mladim junakom, teta Cila je pa nekaj prala. Zvonko je uporabil to priložnost, nalovil milne vode, ulomil rženo bilko pod stražem in se zakobalil na prizidek ob stopnicah na kaščo. Sploh je bil tam njegov priljubljeni prestol, ko je združeval in vodil mlado vojsko. Prav tam so se šli s sosedovim Vidom tudi že rokovnjače. No, danes je poizkusil svoje mojstrstvo z mehurčki. Nuša, Zdenka, Mirko, Danica, Olga in Stanko, Ivan in Zlata — vsi so se zbrali okolo prizidka, da, Olga celo k njemu na prizidek. Domačo Nušo je pripeljal Mirko na vozičku. Tudi ona je hotela bliže, da bi pomagala loviti mehurčke, ki so mirno plavali po zraku iz Zvonkove skledice. Da, v tem poslu je bil on pravi umetnik. Stanko je čakal celo s prekljo na stopnicah, da bi prestregel katerega čudežnih stvorov, pa ni mogel; vsak je splaval tja, kamor je hotel Zvonko.

Nekateri so se speli celo pod nebo, drugi so hoteli v kuhinjo k sitni teti Cili a mnogo se jih je spustilo na tla, eden v naročje mali Zdenki Miklavovi, eden Ivanu v košarico. Zlata je lovila kar dva v zraku.

Joj, to so jih bili veseli! Oj, mehurčki; vi metuljčki, vi oblački zapeljivi, oj, lažnivi vi zaspančki! Solnca zatega se bojite, le pod streho brž se skrijte, oj, mehurčki vi veseli. Oj, mehurčki, vi metuljčki! Pokažite nam podobico, povejte mično dogodbico o kraljični srečni, o kraljični zlati, tam, kjer ji zarja je mati, a solnce ji otec, ji zvezde sestrice in mesec je brat. Oj, oblački vi nestalni, zakaj vaš blišč, vaš sijaj kristalni le kratek hip žari, pa več ga ni? — In mehurčki so molčali in metuljčki so molčali, oblački rožnati vabljeni ostali vsi so pozabljivi, odgovora niso znali . . .

Naposled so hoteli otroci, da jim morajo mehurčki celo pokazati v svojih mavričnih barvah podobico, kakor si jo bodo sami izbrali. Zlata je ujela enega in trdila, da vidi v njem Šmarno goro. Zvonko jo je dražil, naj pogleda bolje, morda je pa — Triglav. Stanko, ki je bil že v Ljubljani, je zahteval, da mora prvi, ki ga prestreže s prekljo, pokazati njemu „lejski most“, kakor je imenoval jubilejski most z dvema zmajema na vsakem koncu. In Olga ga je oponašala, naj rajši pogleda, če ni v tajni notranjosti mehurčka zakrita celo nova romarska cerkev na Brezjah ali celo bazilika sv. Petra v Rimu.

Morda bi mu bila priporočala celo, naj si ogleda nagnjeni stolp v Pizi na Laškem ali egipčanske piramide, ko je zavpil Ivan, ki je imel ujet mehurček v košarici, da ga ni več. Kam je izginil ta nepridiprav? Za njim se je oglasila Zdenka, ki je enega pokrila s slamnikom, da je tudi minil kdovekam. Onih, ki so romali k teti v kuhinjo, itak ni bilo nazaj, in tisti,

ki so se dvignili v deževne' oblake, se tudi niso vrnili. Otroci so začeli glasno izražati svoje začudenje in očitati mehurčkom nezvestobo, obenem jim pa zaraditega tudi napovedovati boj. — Oj, mehurčki varljivi, oj, me-

tuljčki vi lažnivi! Vi oblaki vsi blesteči, vam li nismo mi povšeči? Zakaj nam ne poveste o kraljični vsi zlati, ne o njeni in naši sreči, kjer iz žarkov solčnih plete svetle mreže, kamor polovi vse zvezde drobne, da potem na svet jih strese, na ljudi hudobne. Kraljična prezala tke iz zlatih niti svetel prt,

ki z njim pokrije zemljo srečno — božji vrt, ko do osrčja vso prevzame jo ljubezen. Oj, mehurčki, vi metuljčki, vsi lažnivčki in oblački lahkoživčki! Ni vam znano, pa ne veste, da kraljično to zalo nam je le nebo poslalo, da bi z nami, da bi z vami se v ljubezni radovalo, z nami vedno praznovalo srečne dneve bi brez konca. Ne poznate vi ljubezni? . . .

Stanku se je posrečilo, da je zadel v zraku plavajoči mehurček s prekljo, in ni ga bilo več. Zlata je enega ujela tako, da ga je stisnila v obe dlani, in ni ga bilo več. Enako je tudi Zdenka enega zmastila s slamnikom, in sreča je bila odgnana. Ni jih več zanimala Šmarna gora ne Triglav ne jubilejski most ne Brezje ne Rim ne Piza. Razkrili so neznano tajnost, in to jim je bil zadosten povod, da so začeli kričati na ves glas in na vsa grla. Človek bi moral oglušeti, ko bi došel bliže. Krik, petje, prepir, trušč in vik je bilo to obenem. Zvonku je skledica z milnico padla s kolen na tla — to je bilo slabo znamenje. Na tleh se je namreč razbila. Olga je opomnila, da ji je že bila tajnost znana od prej, a Zvonko, ki se ni dal rad, da bi ga ugnala ženska, je trdil, da je tudi vse to vedel že davno. Zlezal je s prizidka in se začel prepirati s sestro, dočim so drugi nadaljevali prejšnji nemir zastran razočaranja z mehurčki.

Nobeden ni opazil, da jih gleda skozi okno skrbno oko Vrabičeve matere in se milo smehlja neprisiljeni, dasi preglasni zabavi svojih malčkov. Nasprotnih misli je bila teta Cila, ki jo je tudi ta bučeča zabava spravila od dela. Odprla je vrata in prihitela na vrh stopnic:

„Otroci, mir! Če ne, izlijem na vas ta-le škaif vode!“

In res je ponehal krik, prepir, trušč in vik. Preplašeno so se pogledali mladostni obrazki. Huda tetka Cila, škaif vode, mokra koža, mokra obleka, to ni bilo prijetno. Tete niso imeli radi. Zaprla je za seboj hišna vrata in se vrnila k delu. Mislili so si: Sedaj-le bo mir.

*

Vrabičeva mama je potrkala od znotraj na okno in pozvala malo Nušo v vozičku. Deklica se je ozrla, spoznala mamo in začela veselo gruliti in se smejati, žuboreč neznane besede. Ročice je iztezala proti oknu nasproti mami. Tudi drugi so se ozrli tja in videli smehlajoče se lice Vrabičeve mame. O, to je bila drugačna podoba kot jezni obraz hude tete, to je bila zala kraljična izza zlatih oblakov; bila je sama ljubezen, ki bi nebo z njo objelo vesoljni svet, ko bi bil in kadar bi bil sam do osrčja prožet z ljubeznijo do svojih sozemljanov.

Pomalem se je zopet začelo šepetanje, pomalem kakor med piščeti pod kokljo ščebljanje, ki se je kmaľu razvilo v prejšnje vpitje in še več. Zdramil se je celo pes Teci in se domislil, da se v tem splošnem šumu mora vsekako oglasiti tudi on. Zato je začel pred svojo kolibo lajati na ves glas. Otroci so trdili, da poje, a pes je menil, da vrši svojo dolžnost kot hišni varuh in družabnik. Zunaj je rosilo brez vse potrebe.

Oče Vrabičev je popravljal v kolarnici visoko lestvo. Ko so oni dan obirali hruške na vrtu, se je bil zlomil klin. Treba ga je popraviti. Danes

je bil čas. Ali otroški glasovi so prihajali tudi k njemu v kolarnico. Pustj torej rezilnik in pogleda, kaj se je zgodilo. Menil je, da je komu slabo. Ko vidi, da je to le takozvana prosta zabava takih-le drobljancev, se tudi njemu zjasni sicer resno lice — in se vrne, skomizgajoč z rameni: „Vpijejo kot srake, ker jim je dolgčas. Ali smo bili mi drugačni?“

Toda teta Cila je odločila drugače.

Došla je natihem med kričače, da je niso opazili, in tedaj nameravala zarentačiti nad njimi kakor cigan na konja. Videla pa je na tleh črepinje nekdanje posodice, ki je iz nje Zvonko zajemal mehurčke. Prav tisto skledico je ona kupila v mestu mali Nuši, da bi se igrala. Sedaj pride ta veliki Zvonko, ki bi bil lahko že poleg prvega hlapca, pa se igra z Nušino skledico in jo še razbije.

Huda teta Cila je bila sedaj zares huda. Vse je hotela vedeti od konca do kraja, kaj se je zgodilo in kako se je zgodilo. Povedali so ji o Šmarni gori, Triglavu, jubilejskem mostu, o Brezjah, Rimu in Pizi. Ob taki odkritosrčnosti se je obraz razjasnil tudi teti Cili. Celo zasmejala se je, ko so ji povedali, kako so ugnali mehurčke, ker jim niso kazali podobic, kakršnih so si želeli. Prijazno jim je začela peti pesem o mehurčkih in metuljčkih, o oblakih zlatožarnih in lažnivčkih in lahkoživčkih. To pesem je Vrabičeva mama prepevala samo Nuši, ko jo je hotela uspavati. Otroci niso vedeli, da jo zna tudi teta Cila. Malo Nušico je znana pesem tako navdušila, da je dvignila ročice in se ponudila z vozička — teti v naročje.

Otroci se je niso več bali. Saj jim je sama pripovedovala o zlati kraljični za rožnatimi oblaki in o ljubezni božji. Tudi pes je umolknil in se stisnil v kolibo. Miklavovi so počasi izginili domov, teta je odnesla Nušo v hišo. Za njo so jo pobrali še Mirko, Olga in Zdenko. Zadnji se je približal v kuhinjo Zvonko in prvi potožil, da je — lačen, za njim drugi.

„O, ti ljuba nedolžnost!“ vzklikne Vrabička, ko je došla z Mirkovimi hlačami v kuhinjo in videla toliko pridnih jedcev. Rada bi zvedela, zakaj so bili danes tako glasni. Komaj je vprašala, že so zažgoledi v vseh glasovih o mehurčkih, o metuljčkih, o oblačkih, o solncu, kraljični, zvezdicah in mesecu in tako ponavljali povest o mehurčkih vsak po svoje.

O, minljivost — o, nestalnost — o, mehurčki — o, metuljčki!...

